

bavena srovnávacím přehledem ustanovení Protektorátního práva a práva říšsko-německého, jakož i abecedním rejstříkem, a pro praxi bude naprosto nepostradatelnou pomůckou tím, že autoři mohli vyložit jednotlivá ustanovení se zřetelem na to, jak jest aplikován takřka souhlasně znějící německý zákon o dani z obratu.

2. V Nových zákonech a nařízeních 9/II na str. 1436 a násl. jest nová úprava komentována stručněji fin. radou Dr. Bělíkem a odbor. radou Ant. Novotným, avšak způsobem, který pro praxi rovněž úplně vyhovuje.

3. Číslo 1 až 2/1940 časopisu »Finanční právník« lze označiti jako příručku provádějící po nové úpravě spotřebních daní. Obsahuje tyto články:

Doc. Dr. J. Siblík: Říšské clo a daň spotřební.

Dr. Ed. Brynda: Říšská finanční správa v oboru cel a daní spotřebních.

Dr. Vlad. Vodák: Říšský dávkový řád se zřetelem k clu a daním spotřebním.

Dr. J. Bělík: Nová ustanovení o dani z obratu.

R. Mach: Celní řízení podle říšského celního zákona.

Dr. Ing. O. Vích: Říšský celní sazebník.

F. Jiráček: Daň z tabáku.

Dr. Ing. R. Sigmund: Daň z cukru.

Dr. J. Rybář: Daň ze soli.

J. Handschuh: Daň z piva.

Dr. Vl. Stibral: Daň ze světelných zdrojů.

F. Tuš: Daň z hracích karet.

Dr. V. Helikar: Daň ze sladidel.

Dr. Ing. R. Sigmund: Daň z minerálních olejů.

J. Müttermüller: Daň z porážek.

Ad 1. a 2. Zde by bylo ještě upozorniti, že daň z obratu jest upravena jednak normami protektorátními (vl. nař. 314 a 315/1940), pokud jde o přímo vybíranou daň, předpisovanou protektorátními úřady a jednak jest upravena říšskoněmeckými předpisy (některá ustanovení říšskoněmeckého zákona o dani z obratu a řád o vyrovnávací dani z 23. března 1939 Ř. z. I, str. 615), pokud jde o tak zv. daň vyrovnávací (Ausgleichsteuer), kterou platí zdejší dovozci za dovoz zboží z ciziny na místo dosavadní daně z obratu při dovozu. Pužman.

Z právní praxe.

Žaloba proti neposlušnému zmocněnci — actio confessoria.

Žalobce najal si pozemek, postavil na něm svým nákladem budovy a provozoval na něm obchod uhlím, dřívím, stavebními hmotami a strojovými hnojivy a tím způsobem, že živnostenský list a provozování ohlásil na sebe zmocněncem žalobcův, žalovaný. Po několikaletém provozování začal si tento zmocněnec osobovati práva vlastníkova pro sebe, začal obchodovati na svůj účet, zabránil dokonce žalobci přístup do podniku tvrdě, že jest to podnik jeho, žalovaného.

Žalobce podal žalobu, v níž se domáhal tohoto výroku:

»I. Podnik záležející v obchodu stavebními hmotami, hospodářskými potřebami a plodinami, uhlím a obilím, označeným »Nádražní podniky J. Š. v R. se sídlem na nádraží v R. u Příbrami, náleží straně žalující a žalovaná strana byla pouhým zmocněncem strany žalující v tomto podniku.

II. Žalovaná strana jest povinna opustiti tento podnik záležející v obchodu stavebními hmotami, hospodářskými potřebami a plodinami, uhlím a obilím, označený Nádražní podniky J. Š. v R. se sídlem v R. na nádraží, zdržeti se dalšího hospodaření v tomto podniku na nádraží v R. patřících, zejména zděné kanceláře o dvou místnostech, poblíže této zděné garáže, obou před nádražní budovou, dřevěného obilního

skladiště a vedle tohoto pod rampou fy K. se nacházejícího dřevěného skladiště na uhlí, stavební hmoty a strojová hnojiva, obou u přistavovací nádražní koleje a užívání místa mezi těmito budovami.»

Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic.

Krajský soud civilní v Praze jako soud I. stolice (Ck XIIa 867/38) uvedl v důvodech:

»Soud má prokázáno, že vlastníkem předmětného podniku jest žalobce, což i sám žalovaný doznával a že v tomto podniku jest zaměstnán, žalovaný se souhlasem žalobcovým, jako jeho zmocněnec. Oповězení živnosti v B. na jméno žalovaného stalo se z interních důvodů žalobcových pouze na oko, jest tudíž povahu oповězení živnosti a vydání živnostenského listu na jméno žalovaného posuzovati podle ustanovení § 916 obč. zák. Platí tudíž ten právní poměr, právo, resp. jednání, které strany tímto simulovaným jednáním skryly, t. j. jako kdyby oповězení živnosti a vydání živnostenského listu na jméno žalovaného se nebylo stalo.

Žaloba má přípustný petit. Žalobce domáhá se sice určení vlastnického nároku k věci hromadné (obchodnímu závodu, podniku), která se považují v moderním právu za soubory věci a za předměty zvláštních práv (viz Wenig, Příručka obchodního práva platného v Čechách, na Moravě a ve Slezsku, str. 49—54, 84, §§ 1409 a násl. obč. zák.). Obchodní podnik jako předmět majetko-právní jest částí obchodního jmění a může býti předmětem právního obchodu. Hodnotu řečených aktiv tu tvoří organizace provozu, která zabezpečuje a podporuje výsledek výdělečné činnosti, po případě zajištěnou možnost odbytu. Jde tu vlastně o statek hospodářský. Podnik jest zůsobilým předmětem exekuce (viz §§ 341 a násl. ex. ř.). Nárok žalobní jest způsobilým exekučním titulem, hledí-li se k ustanovení §§ 353 a násl. exekučního řádu. Všechny věci, které jsou ve skutečné a zřejmé souvislosti s podnikem a které jsou nezbytnými pro jeho delší provozování, tvoří příslušenství obchodního podniku (na příklad zásoby zboží, nutného pro další provoz podniku). Právo k podniku jako k věci hromadné vztahuje se dočasně na ty věci, z nichž se skládá, takže věci, které z ní vystupují, jsou nexu zbaveny, kdežto věci k ní přistupující ihned nexu podléhají. Jde tu o měnící se poměry závodu, čímž povaha a rozsah podniku se mění podle doby a jejich potřeb, zejména podle situace trhu, ovšem nemění se předmět práva, který trvá nezměněn přes změny v rozsahu pro-

vozu podniku podmíněné pružností obchodní situace.

Jest sice pravda, že budovy na pozemku jsou věci movité a přísluší vlastníku nemovitosti, ovšem strana žalující nedomáhá se vlastnictví k těmto budovám, nýbrž domáhá se vlastnictví k podniku.

Námítka strany žalované proti nepřipustnosti žalobního petitu, zejména proti tomu, že s petitem žalobním, resp. žalobou negatorní jest spojen návrh určovací, zejména, když žalobce netvrdí právní zájem na tomto zjištění, jest lichá. Žalobce sice netvrdí právní zájem na zjištění, resp. určení svého vlastnictví k podniku. Přesto však návrh ten jest přípustný a dlužný ho nosuzovati podle ustanovení § 236 c. ř. s. za mezitímní návrh určovací, který žalobce kdykoliv může učiniti, zejména proto, že tento právní poměr jest prejudiciální pro rozhodnutí ve věci hlavní, a tento právní poměr, resp. právo jest mezi stranami sporné.»

Vrchní soud v Praze jako soud II. stolice v důvodech uvedl:

»Neprávem vytýká odvolatel prvému soudu, že uznal, že žalobce jest vlastníkem podniku, a dovozuje, že vlastnictví podniku není možné. Subjekt práva k závodu nazývá se v teorii majitelem podniku. Předpisů obč. zák., jež upravují práva věcná i jednání obligační, lze užítí per analogiam i na podnik. Lze tedy užítí předpisů podle §§ 353 a násl. obč. zák. analogicky i na majitele podniku a jeho poměr k podniku jako celku nazvati per analogiam vlastnictvím. Odvolatel se mylí, domnívá-li se, že žalobce ve sporu netvrdil, jak nabyl vlastnictví podniku. Ze žaloby samé vyplývá a bylo prokázáno, že žalobce najal pozemek, vystavěl budovy a podnik založil, čímž podnik ve své existenci počal. Nelze proto vytýkati prvému soudu, že uznal, že podnik jest vlastnictvím žalobcovým.

Obchodní závod jako celek hospodářský může býti předmětem trhu. Jest sice správné, že dle § 341 ex. ř. není přípustná exekuce prodejem podniku, avšak důvodem toho není nemožnost dobrovolného prodeje podniku, nýbrž ohled k majiteli, jemuž má býti podnik zachován.

Může-li se použítí analogicky předpisů obč. zák. na poměr majitele k podniku, lze stejně užítí i ustanovení §§ 366 a násl. obč. zák. na žalobu k ochraně práv majitele podniku.

Má proto majitel podniku právo každého jiného vyloučiti z držení podniku a přísluší tedy žalobci jako majiteli podniku nárok, aby žalovaný z podniku jeho byl vyloučen.

Úkolem prvního soudu bylo řešení poměr sporných stran k podniku a nikoliv poměr žalovaného k osobám třetím, a proto se nemusel tímto druhým poměrem zabývat.

Rozsudek zní na opuštění podniku žalovaným a zdržení se jeho užívání, a jest způsobilým exekučním titulem ve smyslu § 353 ex. ř. zejména, když příslušenství podniku jest v rozsudku dostatečně vymezeno. Jsou proto žalobní žádost a v důsledku toho i rozsudek určité dle § 226 c. ř. s. i § 7 ex. ř. a výtky odvolatelovy ani v tomto směru nejsou opodstatněny.«

Nejvyšší soud rozhoduje o dovolání, uvedl v odůvodnění rozsudku z 12. září 1940 č. j. Rv 618/40:

»Jakkoli snad stranám i nižším soudům tanuly v první řadě na mysl předpisy o vlastnickém právu k podniku, šlo přece v souzené věci v podstatě o to, aby mezi spornými stranami bylo zjednáno jasno v právním poměru, který podle tvrzení žalobce vznikl mezi nimi z toho, že vzájemnou dohodou měl žalovaný býti žalobci nápomocen k tomu, aby podnik mohl uvést v život a provozovati a že tedy žalovaný mu v tom neměl nijak překážeti jmenovitě potud, že by si k podniku a jeho řízení oboval práva, jež by se vlastní podstatě oně úmluvy přičila. Jde ve sporu jenom o toto řešení vzájemného poměru sporných stran a nikoli o právní poměry, které se v důsledku tohoto stavu věci naskytou u toho neb onoho vůči třetím osobám.

Ze zjištěného stavu věci lze míti za to, že žalobce má právní zájem na tom, aby v otázce vzájemného poměru k podniku mezi spornými stranami došlo co nejdříve k ujasnění, čímž opodstatněna jest také určovací část žalobní prosby (§ 228 c. ř. s.). Hmotněprávně vyplývá pak jak tato část žalobní prosby tak i další její část (na plnění, případně zdržení se určitého jednání) ze zjištěného skutkového děje. Vzhledem k účelu, kterému tento spor sloužil podle toho, co bylo uvedeno, jsou jak žalobní žádost, tak i rozsudkový výrok dostatečně určitý, jest rozsudek i vykonatelný.«

Po stránce formální jest ještě poznamenati, že druhá stolice připustila dovolání přes to, že předmět sporu byl oceněn pod 7.000.— K tím, že pouze ve výroku uvedla: »Dovolání jest přípustné« a odůvodnění tohoto výroku bylo zařazeno toliko do důvodu (»Poněvaž jde o rozhodnutí zásadního významu, prohlašuje soud odvolací, že dovolání jest přípustné

podle § 502, odstavec 3 cřs. ve znění zák. 251/34«), tedy v souhlase s tím, co řečeno v Právní praxi 9/1937-1938 na str. 282. Alois Jedlička.

Upevňování německého národního živlu.

Na str. 137 minulého ročníku Právní praxe jsme upozornili na opatření ku provedení 4letého plánu ve východních územích po úspěšné německé válce v Polsku.

Tato opatření byla nyní vystřídána novou úpravou vydanou nařízením ze 17. září 1940, říš. zák. I, str. 1270 (nařízení o nakládání s majetkem příslušníků bývalé Polského státu) a to na základě nařízení ku provedení čtyřletého plánu a na základě nařízení o zavedení čtyřletého plánu ve východních územích. Citujeme z českého překladu tohoto nařízení podle »Nových zákonů a nařízení« (vyšlo nyní též ve Věstníku R. Prot. 45/1940, str. 517 a násl.).

§ 1.

1. Majetek příslušníků bývalého polského státu podléhá uvnitř území Velkoněmecké říše včetně začleněných Východních území zabavení, komisařské správě a propadnutí podle zásad následujících předpisů.

2. To neplatí pro majetek osob, jež podle § 6 výnosu Vůdce a říšského kancléře o rozčlenění a správě Východních území ze dne 8. října 1939 (Říš. zák. I, str. 2042) získaly německou státní příslušnost. Příslušné místo (§ 12) může připustiti další výjimky.

3. Příslušníkům bývalého polského státu stojí na roveň příslušníci bývalého svobodného města Gdánska (Danzig) polské státní příslušnosti.

§ 2.

1. Zabavení jest vysloviti o majetku
  - a) židů,
  - b) osob, jež uprchly anebo jsou nepřítomny nikoli jen přechodně.
2. Zabavení může býti vysloveno,
  - a) jestliže majetku je potřebí pro veřejné blaho, zvláště v zájmu obrany Říše nebo uvevňování německé národnosti, nebo
  - b) jestliže vlastníci nebo jiné osoby oprávněné přistěhovali se po 1. říjnu 1918

na tehdejší území Německé říše.

3. Zabavení může býti omezeno na jednotlivé majetkové předměty.

4. Ze zabavení mají býti zpravidla vyňaty:

a) movité věci, jež jsou výlučně určeny, aby sloužily osobním životním potřebám,

b) hotové peníze, hotovosti v bankách a spořitelnách, jakož i cenné papíry až do celkové hodnoty jednoho tisíce říšských marek.

§ 3.

Majetkem jsou nemovitosti a movité věci (vedle všeho příslušenství), pohledávky, účasti, práva a zájmy všeho druhu.

§ 4.

1. Zabavením ztrácejí dosud oprávněné osoby oprávnění k nakládání se zabaveným majetkem. Oprávnění generálního správce podle nařízení o veřejném obhospodařování zemědělských a lesních podniků a pozemků na začleněných Východních území ze dne 12. února 1940 (Říš. zák. I, str. 355) zůstávají nedotčena.

2. Kdo má zabavený majetek v držení nebo uschová, má jej až na další spravovat. Změny nebo nakládání s majetkem nebo jeho výtěžky jsou přípustny jen v mezích řádného hospodaření. Všechna opatření to přesahující, zvláště nakládání s pozemky, potřebují schválení příslušného místa (§ 12).

§ 9.

1. Zabavený majetek může býti prohlášen za propadlý příslušným místem (§ 12) ve prospěch Německé říše, vyžaduje-li toho veřejné blaho, zvláště obrana Říše nebo upevnění německé národnosti.

2. Před propadnutím jest zabavený majetek zistiť podle bližších směrnic příslušného místa (§ 12).

3. Říše ručí za dluhy náležející k propadlému majetku až do výše prodejní ceny propadlého majetku. Práva na propadlých předmětech zůstanou trvati.

4. Nakládání s propadlým majetkem přísluší místům k prohlášení jeho za propadlý (§ 12). Při nakládání se zemědělským majetkem jest pokaždé doclena dohoda mezi říšským komisařem pro upevnění německé národnosti a říšským ministrem pro výživu a zemědělství.

3. Úprava způsobu a rozsahu odškodnění, jež se poskytuje za majetkové ztráty při provádění tohoto nařízení, zůstává vyhrazena. Za opatření příslušného místa (§ 12) na základě §§ 16 a 17 se náhrada neposkytuje.

§ 13.

Odporuje-li někdo zabavení nebo nařízení komisařské správy tvrzením, že je ně-

meckým národním příslušníkem, jest řízení přerušiti. Příslušné místo (§ 12) navrhně, aby vládní prezident rozhodl o německé národní příslušnosti. Také postižený jest oprávněn k návrhu. Stížnost proti rozhodnutí vládního presidenta na říšského ministra vnitra je přípustna. Rozhodnutí o německé národní příslušnosti jest pro řízení příslušného místa (§ 12) na základě tohoto nařízení závazným.

Osvědčení

o nežidovském rodovém původu.

Ve Věstníku ministerstva vnitra čís. 9/1940, str. 338 jest uveřejněn oběžník ministerstva vnitra z 10. srpna 1940, č. 24.732-9, obsahující prováděcí pokyny k § 2 vl. nař. o právním postavení židů ve veřejném životě. Tímto oběžníkem zavádí se pro osoby, které nejsou německými státními příslušníky doklady, obdobné německým »Ahnenpasum«.

Oběžník jest otištěn též v »Nových zákonech a nařízeních« 9/II na str. 1328 a násl.

§ 2 vl. nař. 136/1940 o právním postavení židů ve veřejném životě stanoví:

Průkaz o tom, zda někdo je či není žid, lze podat také osvědčením, které vydá okresní úřad a v místech s vlastním statutem zemský úřad na podkladě úředních dokladů o původu.

Citovaný oběžník, kterým teprve se takové osvědčení pro praxi zavádí k tomu vykládá:

»Německým státním příslušníkům nelze vydávati osvědčení podle § 2 cit. vl. nař. a to ani tehdy, mají-li bydliště na území Protektorátu Čechy a Morava, jelikož osvědčování osobního stavu německých státních příslušníků v Protektorátu Čechy a Morava přísluší německým stavovským úředníkům (viz § 4 nařízení o použití německého práva na německé státní příslušníky z 20. července 1939, říš. zák. I, str. 1309, po případě Věstník nařízení říšského protektora str. 378).

Naproti tomu lze osvědčení, zda někdo je, či není židem, vydávati i osobám cizí státní příslušnosti nebo bez státní příslušnosti, mají-li své bydliště na území Protektorátu Čechy a Morava, nebo jestliže osvědčí, že průkaz o tom, zda jsou židy, či nikoliv, mohl by pro ně míti význam

v konkrétním právním vztahu na území Protektorátu. Příslušníkům Protektorátu Čechy a Morava lze vydati osvědčení i tehdy, mají-li své bydliště mimo území Protektorátu.

Místní příslušnost okresních a zemských úřadů řídí se předpisem § 7, odst. 1, č. 3 správ. řádu (vl. nař. č. 8/28 Sb.).

Není nutným, aby k žádosti za vydání osvědčení byly připojovány doklady o státní příslušnosti; stačí doklad osvědčující státní příslušnost (na př. služební dekret veřejného zaměstnance, domovský list a pod.). Nutným bude však průkaz o státní příslušnosti, bude-li úřad mít pochybnost o příslušnosti žadatele a pokud tato okolnost by byla právě předpokladem věcné příslušnosti úřadu k vydání osvědčení.

K žádosti o vydání osvědčení musí však být připojeny všechny doklady o osobním stavu pro posouzení rodového původu osoby, pro kterou má být osvědčení vydáno. Takovými doklady jsou zásadně jen ověřené doklady matriční (výtahy ze státních a církevních matrik). Jediné vpravolatná zjištění řádných soudů, vydaná pouze v řízení statusovém jsou s to nahradit matriční doklady o rodovém původu.

Jen zcela výjimečně, totiž prokáže-li strana náležitě, že si nemůže opatřit potřebné matriční listiny (na př. proto, že matriky jsou zničeny a pod.), mohou doplněně za důkaz rodového původu sloužit také řádnými soudy vydané výpisem ze soudních spisů, zvláště pozůstalostních, poručenských nebo opatrovnických a jimi ověřené výpisy z veřejných knih. Zdůrazňuje se, že předpokladem pro toto doplněně (subsidiární) připsušení takových výpisů jako dokladů o rodovém původu je:

1. že osoba, již má být osvědčení vydáno, prokáže, že není s to opatřit si osobní doklady o původu vůbec a

2. že podle obsahu a formy výpisu lze mít rodový původ za spolehlivě prokázaný.

Matriční doklady mohou si strany, pokud jich již nemají pro svou osobní potřebu, obstarati samy přímo u matričních úřadů. Prostřednictvím ministerstva vnitra (oddělení pro opatrování rodových dokladů) mohou si strany opatrovatí pro úřední důkaz o rodovém původu v rámci vládního nařízení ze dne 19. května 1939, č. 166 Sb. (viz též oběžník ministerstva vnitra ze dne 6. března 1940, č. B-1055-31/1-1940-2, uveřejněný ve Věstníku ministerstva vnitra z roku 1940, na str. 143).

Okresní a zemské úřady nejsou povinny samy opatrovatí potřebné doklady i kdyby tak strana navrhla.

Židům, jakož i židovským míšencům, kteří se považují za židy (§ 1) lze vydati jen osvědčení, že jsou židy.

Židovským míšencům pocházejícím od 2 úplně židovských prarodičů (míšenci 1. stupně), avšak nespádajícím pod ustavení § 1, písm. b), č. 1 až 4 lze vydati osvědčení o tom, že nejsou židy, ani míšenci 1. nebo 2. stupně) a nemluví-li zvláštní okolnosti proti tomu, že tato osoba nemanželského původu není židem. Až do důkazu o opaku možno pak mít za to, že tato osoba není židem.

Osobám nemanželského původu, jejichž otec jest neznámý (nezjistitelný), může být vydáno osvědčení, že nejsou židy jen v případech, v nichž nemanželská matka a její předkové (otec a matka) jsou německé nebo příbuzné krve (nejsou židy, ani míšenci 1. nebo 2. stupně) a nemluví-li zvláštní okolnosti proti tomu, že tato osoba nemanželského původu není židem. Až do důkazu o opaku možno pak mít za to, že tato osoba není židem.

Osvědčení buď opatřeno kolkem za 8 K a vybírá se za ně dávka za úřední úkon 10 K podle sazby A, pol. 2 vlád. nař. č. 248/1935 Sb. o dávkách za úřední úkony; žádost za vydání osvědčení podléhá kolkovému poplatku 5 K, přílohy kolkovému poplatku 1 K.«

Omezení dispozice židovským majetkem i při postupu pohledávek.

Ve Všehrdu 9/XXI z 1. října 1940 na str. 282 píše Dr. Vladimír Hrdlička:

»Židovská strana postoupila svému právnímu zástupci pohledávku útrat sporu proti odpůrci; otázku, zda lze takový postup uznati za platný, řeší revizní odbor ministerstva financí rozhodnutím ze dne 2. září 1940, č. 40.217/40-VI takto: »Příjemcem přisouzených útrat sporu jest jedna z procesních stran. Je-li takovým příjemcem žid nebo arijec v manželství s osobou původu nearijského, lze mu vyplatiti ve sporu přisouzené útraty vzhledem k ustanovení odst. 1 zdejší vyhlášky ze dne 23. ledna 1940, č. 25.761/39-VI a vyhlášky z 8. března 1940, č. 9221/40-VI pouze na jeho vázaný účet. Jiný způsob výplaty a tudíž i poukaz právnímu zástupci, který stranu ve sporu zastupoval, nebo cese takové pohledávky vyžaduje zdejšího schválení.«

Podle dosavadního výkladu cit. vyhlášky (viz Jurášek str. 124, odst. 4.) vyžadovalo se schválení k platnosti postupu ien tehdy, měla-li být za postoupenou pohledávku poskytnuta zápůjčka. Znamená tudíž uvedené rozhodnutí změnu prase. Rozhodnutí se nezabývá časovou působností omezení, tedy zvláště otázkou, zda se vyžaduje

schválení též k platnosti postupu, jež se sice po stránce soukromoprávní uskutečnil před účinností předpisů o omezení dispozice židovským jméním, dochází-li však teprve v době jejich účinnosti k realizaci postupní smlouvy (na př. výplatu postupně peně pohledávky). Ze smyslu a účelu předpisů platného práva v tomto směru se podává úsudek, že rozhodující pro nutnost schválení jest zásadně doba uzavření smlouvy postupní, kdežto u smluv uzavřených před účinností předpisů o omezení dispozice by mohl úřad přezkoumati jen, nejde-li o obcházení práva.

Podle § 70 čřs. mohou býti útraty přisouzené chudé straně vybrány přímo advokátem u odpůrce. Zde patrně není třeba schválení revisního odboru min. fin. k výplatě útrat, ježto nejde o poukaz chudé straně (židovské) ani o cesi. Předpis § 70 čřs. vychází z úvahy, že tu jsou útraty vlastně pohledávkou advokátovou; konečně i nutnost restriktivního výkladu všech předpisů omezujících soukromoprávní dispozici vylučuje aplikaci jich na případ upravený § 70 čřs.

Platební styk Protektorátu Čechy a Morava s ostatním územím Říše prostřednictvím Poštovní spořitelny.

Finanční zpravodaj 20/1940 z 15. října 1940 otiskuje toto upozornění:

I. Od 1. října 1940 mohou vlastníci šekových účtů u Poštovní spořitelny v Praze nebo u její pobočky v Brně poukazovati ze svých účtů bez zvláštního povolení Národní banky a bez předkládání dokladů o účelu platby neomezené částky, a to:

a) převodem (převodním příkazem — nikoliv šekem);

1. na šekové účty vedené v Praze nebo v Brně, jejichž vlastníci mají své bydliště (sídlo) na území Říše mimo území Protektorátu;

2. na šekové účty vedené u kteréhokoliv šekového úřadu (Postscheckamt) na ostatním území Říše;

b) šekem k hotové výplatě pro příjemce, který nemá šekový účet ani v Praze (Brně), ani u žádného šekového úřadu (Postscheckamt) v Říši.

Na přední straně ústřížku převodního příkazu nebo šeku musí příkazce napsati v pravém hořejším rohu (nad číslem svého účtu) písmeno »W-Z«, jde-li o platbu jinou než za zboží.

Ad a). Převody z účtu na účet se konají bez jakýchkoli poplatků (zdarma).

Ad b). Za hotové výplaty šekem účtuje Poštovní spořitelna svoje dosavadní poplatky a poplatky, které jí podle výše poukázané částky účtují šekové úřady (Postscheckämter) v Německu.

II. Nemá-li příkazce (vplátce) v Protektorátu šekového účtu, může platiti do ostatního území Říše prostřednictvím Poštovní spořitelny v Praze (její pobočky v Brně) nebo každého protektorátního poštovního úřadu; k tomu cíli vplátí příslušnou částku na šekový účet č. 6 »Poštovní spořitelna v Praze — platební styk s Německou Říší a cizinou« bianošekovým vplatním lístkem. Na zadní straně složenky musí vplátce uvésti přesnou adresu příjemcovu v Říši a po případě číslo jeho šekového účtu a příslušného úřadu (Postscheckamt), u kterého je tento účet veden (na př. »Karl Peters, Nürnberg, Konto Nr. 6541 Postscheckamt Nürnberg«). Jde-li o platbu za zboží, napíše vplátce za těmito údaji písmena »W-Z«, jde-li o platbu jinou nežli za zboží, napíše písmeno »F«.

a) Má-li příjemce platby šekový účet u některého šekového úřadu (Postscheckamt) v Říši, provede Poštovní spořitelna převod vplacené částky na tento účet po srážce provise 1 promile, nejméně 3 K;

b) nemá-li příjemce šekového účtu a musí mu býti proto vplacená částka poukázána k hotové výplatě šekem (Zahlungsanweisung), účtuje Poštovní spořitelna srážkou z vplacené částky 1 promile, nejméně 3 K a poplatky, které jí podle výše poukázané částky účtují šekové úřady (Postscheckämter) v Německu.

Autoři článků v tomto čísle:

Advokát v Praze Dr. Josef Pužman, sekretář Nejv. soudu v Brně Dr. František Bauer, právní úředník Ochranného sdružení autorů Dr. Josef Pražák, auskultant v Praze Dr. Jindřich Procházka, vrch. kom. min. financí Dr. Josef Boura, advokát v Tachově Dr. František Oswald, advokát v Praze Dr. Alois Jedlička.